

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Kúchlerové, Ph.D. a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce a): V. R.

žalobkyně b): N. R.

oba zastoupeni advokátem Mgr. Zbyňkem Čermákem
sídlem Gočárova třída 504, 500 02 Hradec Králové

proti

žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

za účasti:

1. L. J.

2. Dis. H. J.

oba zastoupeni advokátem Mgr. Janem Potočkem
sídlem Davídkova 533/18, 180 00 Praha 8

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. června 2021, č. j. KUKHK
11824/UP/2021 (OS),

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobci se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 4. 8. 2021 domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2021, č. j. KUKHK 11824/UP/2021 (OS), kterým tento zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jaroměř ze dne 14. 12. 2020, sp. zn. Výst-773/2020-ML-24, č. j. PDMUJA 47898/2020 (dále také jen „Společné povolení“).
2. Posledně uváděným Společným povolením byl podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., schválen stavební záměr, kterým je soubor staveb, kde stavbou hlavní jsou nové stavby jednotlivé garáže a zahradního domu a vedlejšími podmiňujícími nebo souvisejícími stavbami jsou kabelové vedení nízkého napětí, dešťová kanalizace včetně vsakovacího objektu zpevněné plochy v obci, v části obce na pozemku pozemková parcela číslo X (druh pozemku zahrada) v katastrálním území (dále jen „Stavba“ či „Předmětná stavba“).
3. Žadateli o povolení Předmětné stavby jsou výše uvedené osoby zúčastněné na řízení (dále také jen „Stavebníci“). Žalobci vlastní nemovitosti v mezujícím sousedství s Předmětnou stavbou, respektive v mezujícím sousedství s pozemkem Stavebníků, na kterém má být realizována Předmětná stavba.

II. Obsah žaloby

4. Žaloba žalobců obsahuje dva žalobní body, kterými tito dle svých tvrzení napadají procesní vady v řízení, které předcházelo vydání obou rozhodnutí stavebních úřadů a nepřezkoumatelnost rozhodnutí stavebních úřadů obou stupňů pro nedostatečné a neúplné vypořádání se s občanskoprávními námitkami žalobců.
5. **Prvním žalobním bodem žalobci napadají procesní postup stavebních úřadů obou stupňů, který nastal po vydání Společného povolení.**
6. Žalobci totiž dle svých tvrzení podali proti Společnému povolení neúplné odvolání s žádostí o možnost jeho doplnění ve lhůtě 30 dnů po skončení nouzového stavu. Žalobci v této souvislosti vycházeli ze Stanoviska Ministerstva vnitra ČR k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy v době trvání nouzového stavu, vyhlášeného usnesením vlády č. 957 ze dne 30. 9. 2020. Žalobci jsou starobními důchodci a obávali se setkávat s okolními lidmi a nemohli tak vyhledat právní pomoc pro sepsání jejich odvolání. Stavební úřad prvního stupně však této jejich žádosti o prominutí lhůty ve smyslu § 41 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nevyhověl (nikterak o ní nerozhodl) a vyzval žalobce k doplnění odvolání ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy. O žádosti žalobců přitom mělo být řádně rozhodnuto usnesením a proti případnému neprominutí zmeškání lhůty by žalobcům svědčilo právo na odvolání.
7. Výše uvedené výzvě žalobci nakonec vyhověli tak, že zopakovali své námitky vznesené v průběhu společného řízení a opakovaně požádali o prominutí zmeškání lhůty (možnost doplnění odvolání ve lhůtě 30 dnů ode dne skončení nouzového stavu). Namísto rozhodnutí o své žádosti o prominutí lhůty žalobci obdrželi žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

8. **Druhým žalobním bodem žalobci namítali, že jsou rozhodnutí stavebních úřadů obou stupňů nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.** Stavební úřady obou stupňů se dle názoru žalobců dostatečně nevypořádaly s námitkami žalobců a upřednostnily zájmy Stavebníků před právy žalobců. Žalobce jako vlastníky sousedních nemovitostí přitom chrání stavební zákon, jeho prováděcí předpisy, ale také Listina a zákon č. 89/2012 Sb.
9. Dále v textu žaloby tak žalobci napadali nedostatečné a neúplné vypořádání jejich občanskoprávních námitek vznesených před správním orgánem prvního stupně a následně v odvolání. V této souvislosti dále uvedli, že před stavebním úřadem prvního stupně mimo jiné namítali, že realizací Předmětné stavby (konkrétně stavby garáže) dojde k zastínění pozemku ve vlastnictví žalobců, provozem vozidel k narušení základových konstrukcí staveb v jejich vlastnictví, k zatékání vody od zpevněné plochy, od staveb je nedostatečný odstup k jejich nemovitostem. Uvedli, že ve svém souhrnu tak Předmětná stavba zásadně naruší stávající kvalitu prostředí, soukromí a pohodu. Žalobci svými námitkami – které byly v daném ohledu vznášeny v průběhu společného řízení i v jejich odvolání – dle jejich obsahu poukazovali na ochranu svého vlastnického práva ve smyslu § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“).
10. Stavební úřady obou stupňů posuzovaly podmínky z hlediska úředního povolování Stavby, avšak opomněly se náležitě věnovat otázkám, zda možné obtěžování těmito imisemi nepřekračuje míru přiměřenou poměrům, kterou na rozdíl od kritéria „přípustné míry“ nelze opřít o technické normy. Občanskoprávní námitky žalobců měly být posouzeny, a to nejen optikou veřejnoprávních předpisů, ale také soukromoprávní úpravy sousedských práv podle § 1013 o. z.
11. V této souvislosti žalobci dále odkázali na řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který se danou problematikou v této souvislosti měl opakovaně zabývat (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 As 1/2007 – 104, ze dne 14. 5. 2009, č. j. 1 As 46/2007 – 150, ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013 – 40 a další).
12. Závěrem žalobci uvedli, že ve stavebním (společném) řízení uplatnili námitky občanskoprávní povahy týkající se budoucích imisí, a bylo povinností stavebních úřadů obou stupňů se jimi zabývat. Jiný postup by jen vedl k zasahování do práv vlastníků sousedních nemovitostí (v tomto případě žalobců). Takovým zásahům je rozumné zabránit, nikoli na tuto funkci stavebního řízení rezignovat a umožnit, aby k zásahům do práv došlo s tím, že až ex post míra přiměřená místním poměrům nemusí odpovídat limitům, které pro přípustnost imisí stanovují veřejnoprávní předpisy. Rozhodnutí stavebních úřadů obou stupňů postrádají komplexní hodnocení této problematiky.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil ve svém podání doručeném soudu dne 1. 9. 2021, ve kterém uvedl, že s žalobou nesouhlasí a navrhl její zamítnutí v celém rozsahu pro nedůvodnost.
14. Dále žalovaný odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že na jeho závěrech i nadále trvá.
15. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že s ohledem na dikci § 41 odst. 2 správního řádu je zřejmé, že úkon, který žalobci učinili dne 29. 12. 2020 (blanketní odvolání), nebylo možné (ani formálně ani jeho obsahem) považovat za žádost o prominutí zmeškání úkonu, neboť takový úkon mohli žalobci eventuálně učinit až v době, kdy pominula

- překážka, která jim podle jejich názoru bránila tento úkon učinit, tedy v době, kdy skončil na území ČR vyhlášený nouzový stav. Takto však žalobci ani u stavebního úřadu prvního stupně, ani u odvolacího orgánu, následně neučinili.
16. Žalobci naopak reagovali na výzvu stavebního úřadu prvního stupně a své, původně blanketní odvolání, doplnili podáním ze dne 18. 1. 2021 nazvaným „doplnění na výzvu“, v jehož obsahu v řadě odvolacích námitek rozvedených na 6 stranách textu uvedli, v čem konkrétně spatřují nesprávnost a nezákonnost Společného povolení. Tyto odvolací námítky žalovaný řádně vypořádal.
17. Žalobcům nicméně nic nebránilo v případě, že to pokládali za potřebné, i následně toto jejich odvolání ještě upřesnit či jakkoli doplnit, a to po celou dobu odvolacího řízení jak na prvním, tak na druhém stupni, přičemž takto neučinili. Neučinili tak ani v návaznosti na opatření žalovaného ze dne 11. 5. 2021, kterým je tento podle § 36 odst. 3 správního řádu jako účastníky řízení vyrozuměl ještě před vydáním žalovaného rozhodnutí o tom, že byly shromážděny veškeré podklady pro vydání rozhodnutí v odvolacím řízení a že mají možnost se s těmito seznámit a případně se k nim ještě vyjádřit.
18. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že má za to, že jak v řízení na prvním stupni, tak i v řízení odvolacím, byly veškeré námítky žalobců řádně vypořádány. Odkázal se v tomto směru na str. 6 žalovaného rozhodnutí, kde se zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností Společného povolení, a dále na str. 7 – 13 žalovaného rozhodnutí, kde sám jednotlivě vypořádal námítky žalobců obsažené v jejich společném odvolání.
19. Konkrétněji potom žalovaný uvedl, že nezpochybňuje vyslovený názor žalobců, podepřený judikaturou Nejvyššího správního soudu, že stavební úřady se mají v řízeních podle stavebního zákona zabývat vznesenými občanskoprávními námitkami tzv. budoucích imisí nejen z pohledu dodržení požadavků veřejnoprávních předpisů, ale i tzv. přiměřené míry, na rozdíl od žalobců však má za to, že i tyto úvahy jsou v napadených rozhodnutích obsaženy. Odkázal přitom na obsah rozhodnutí stavebních úřadů obou stupňů, ve vztahu ke svému, žalobou napadenému rozhodnutí, potom konkrétně na jeho stany 7 – 10.
20. Obě žalobní námítky žalobců tak žalovaný s ohledem na výše uvedené považuje za nedůvodné.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

21. Svým podáním doručeným krajskému soudu dne 4. 10. 2021 se k podané žalobě vyjádřili Stavebníci v postavení osob zúčastněných na řízení.
22. Uvedli, že rovněž považují podanou žalobu za nedůvodnou a navrhují její zamítnutí.
23. K prvnímu žalobnímu bodu Stavebníci uvedli, že dle jejich názoru postupoval žalovaný správně, když blanketní odvolání, respektive v něm uvedené tvrzení o jeho doplnění ve lhůtě 30 dnů ode dne skončení nouzového stavu, nevyhodnotil jako žádost o prominutí zmeškání úkonu ve smyslu § 41 správního řádu. Nadto Stavebníci poznamenali, že nouzový stav, jehož se žalobci dovolávali ve svém blanketním odvolání, trval do 11. 4. 2021. Žalovaný rozhodl o podaném odvolání až dne 3. 6. 2021. Pokud tedy nouzový stav skutečně žalobcům bránil v tom, aby řádně připravili své odvolání, měli žalobci do 26. 4. 2021 podat žádost o prominutí zmeškání lhůty a iniciovat tak vydání usnesení ze strany prvoinstančního orgánu o žádosti o prominutí zmeškání úkonu.

24. Pokud jde o druhý žalobní bod, Stavebníci uvedli, že jsou toho názoru, že všechny námitky a odvolací důvody byly úřady obou stupňů náležitě vypořádány. Vypořádání námitek bylo uskutečněno podle prováděcích předpisů ke stavebnímu zákonu a podle příslušných technických norem. Dle názoru Stavebníků se žalobci mylí, pokud uvádějí, že vypořádání občanskoprávních námitek nelze opřít o technické normy. Prováděcí předpisy ke stavebnímu zákonu a technické normy jistě nepostihují všechny aspekty kvality prostředí, přesto však zajištění souladu s těmito normami představuje významnou indikaci toho, že povoloovaný stavební záměr nebude v budoucnu vyvolávat imise, které by překračovaly míru přiměřenou poměrům. V tomto směru Stavebníci odkázali např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007-52, v němž Nejvyšší správní soud dospěl mj. k následujícímu závěru: *„Jako rozhodné kritérium pro určení míry a intenzity potenciálního či alespoň tvrzeňého zásahu je tzv. „přípustná míra“ podle stavebně technických předpisů (§ 8 vyhlášky č. 83/1976 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu), kterou je třeba v případě občanskoprávních námitek vznesených ve stavebním řízení rozumět i „míru přiměřenou poměrům“ v intencích § 127 odst. 1 občanského zákoníku. Překračuje-li tvrzený zásah míru přiměřenou poměrům, překračuje vždy zároveň i přípustnou míru.“*
25. Ostatně sami žalobci odkazují na judikaturu správních soudů, podle které stavební úřady jsou povinny rozhodnout o námitkách týkajících se budoucích imisí, a to na základě stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů a jiných právních předpisů. To potvrzuje, že stavební zákon a jeho prováděcí předpisy lze využít jako základ pro argumentaci týkající se občanskoprávních námitek. Stavební úřad o těchto námitkách v tomto směru správně rozhodl. Žalobci si tak sami odporují, pokud v bodě III/1 žaloby uvádějí, že otázku přípustnosti imisí není možné opřít o technické normy a v bodě III/2 žaloby odkazují na judikaturu správních soudů, podle které je třeba o těchto námitkách rozhodnout podle stavebního zákona, jeho prováděcích předpisů a jiných právních předpisů.
26. V další části svého vyjádření se Stavebníci sami věnovali jednotlivým občanskoprávním námitkám žalobců, na tyto reagovali a stav na místě dokládali ve vyjádření i fotografiemi (k tomu srov. str. 57 – 60 soudního spisu). Dále uvedli, že na pozemku žalobců je černá stavba, která de facto sama negativně ovlivňuje místní poměry a ve vztahu ke které bylo vydáno dosud nepravomocné rozhodnutí, které nařizuje její odstranění (toto k vyjádření doložili).

V. Replika žalobců

27. Na výše uvedenou procesní obranu žalovaného i Stavebníků v postavení osob zúčastněných na řízení reagovali žalobci ve svém podání doručeném krajskému soudu dne 19. 11. 2021. Žalobci odkázali na obsah žaloby s tím, že na této zcela trvají. Shodně se Stavebníky uvedli, že nouzový stav, kterého se dovolávají, skončil dne 11. 4. 2021 a k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy v době nouzového stavu odkázali na Stanovisko Ministerstva vnitra k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy v době trvání nouzového stavu (dostupné na mvcr.cz), na které odkazovali již v podaném odvolání.
28. Žalobci opětovně uvedli, že v průběhu stavebního (společného) řízení vznesli řadu soukromoprávních námitek, kterými se stavební úřad prvního stupně nezabýval vůbec. Žalovaný se jimi dle svých slov zabýval, toto jeho přesvědčení je však mylné, neboť

rovněž on tyto námitky posuzuje pouze z hlediska stavebních předpisů a nezkoumal, zda nehrozí relevantní imise z hlediska soukromého práva.

29. K vyjádření Stavebníků uvedli, že tito přicházejí se zcela novými informacemi a předkládají důkazy a fotografie, kterými hodlají prokazovat místní poměry pro posouzení situace dle § 1013 o. z. I z tohoto je zřejmé, že stavební úřad ani žalovaný řádně nezhodnotili i všechny rozhodné skutečnosti pro posouzení námitek z hlediska soukromého práva.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

30. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci i žalovaný s takovým postupem souhlasili výslovně. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body.
31. **Pokud jde o první žalobní bod**, k tomu krajský soud nejprve uvádí skutkové souvislosti. Žalobci podali proti Společnému povolení v zákonem stanovené lhůtě odvolání, konkrétně šlo o jejich podání ze dne 28. 12. 2020. Toto odvolání podali jako blanketní, uvedli v něm:... „*Podáváme toto neúplné odvolání, které se zavazujeme doplnit do 30 dnů po skončení nouzového stavu. Vyhlášený nouzový stav a Vládou ČR přijatá opatření nám laikům brání sjednat odbornou pomoc pro řádné odůvodnění odvolání (viz Stanovisko Ministerstva vnitra k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy v době trvání nouzového stavu vyhlášeného usnesením vlády č. 957 ze dne 30. 9. 2020, v souladu s čl. 5 a 6 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, pro území České republiky z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru na území České republiky).*“ Uvedené podání bylo doručeno stavebnímu úřadu prvního stupně dne 29. 12. 2020.
32. Následně dne 7. 1. 2021 vydal stavební úřad prvního stupně výzvu, zn. VÝST-773/2020-ML-28, č. j. PDMUJA 683/2021, k doplnění náležitostí odvolání a vyzval žalobce, aby ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení předmětné výzvy doplnili své odvolání ze dne 28. 12. 2020 ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu o informace, v jakém rozsahu napadají vydané rozhodnutí a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí.
33. Žalobci následně zaslali stavebnímu úřadu prvního stupně své podání označené jako „Doplnění na výzvu“ ze dne 18. 1. 2021, ve kterém uvádějí a argumentačně rozvádějí odvolací námitky. Ty v zásadě korespondují s těmi, které vznášeli v průběhu stavebního řízení jako jeho účastníci. To vše ale s tvrzením, že tyto jejich námitky nebyly stavebním úřadem prvního stupně řádně vypořádány. Opětovně v tomto doplnění uvádějí, že své odvolání dále doplní ve lhůtě 30 dnů ode dne skončení nouzového stavu, protože poté vyhledají právní pomoc.
34. Nyní se žalobci dovolávají nesprávného postupu stavebních úřadů obou stupňů, neboť tvrdí, že jimi výše uváděný a citovaný text (ohledně závazku o doplnění odvolání do 30 dnů ode dne skončení nouzového stavu) byl žádostí o prominutí zmeškání lhůty ve smyslu § 41 správního řádu, a pokud nebylo této žádosti vyhověno, mělo o ní být rozhodnuto usnesením, proti kterému je přípustné odvolání.

35. Z dikce § 41 správního řádu plyne, že: „*Navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit. (2) Požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.* (3) Správní orgán může požádání o prominutí zmeškání úkonu přiznat odkladný účinek, pokud podateli brozí vážná újma a nevznikne-li přiznáním odkladného účinku újma způsobená dotčením práv nabytých v dobré víře nebo dotčením veřejného zájmu převyšující újmu hrozící podateli. (4) Správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. (5) Správní orgán zmeškání úkonu nepromine, je-li zjevné, že by újma, která by byla způsobena dotčením práv nabytých v dobré víře nebo dotčením veřejného zájmu, převýšila újmu hrozící podateli. (6) O prominutí zmeškání úkonu rozhoduje usnesením správní orgán, který v době požádání o prominutí zmeškání úkonu vede řízení. V případě, že správní orgán promine zmeškaný úkon, doplní řízení ve smyslu úkonu, jehož zmeškání bylo prominuto. (7) Usnesení, kterým správní orgán zmeškání úkonu nepromine, se oznamuje pouze podateli. (8) Požádat o povolení změny obsahu podání účastník může pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli brozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4. Ustanovení odstavců 2 až 4, 6 a 7 platí obdobně.“
36. Již z citace výše uvedeného ustanovení § 41 odst. 2 správního řádu je zřejmé, že text uváděný žalobci (výše citovaný v odstavci č. 31 rozsudku) nešlo po obsahové (materiální) stránce vyhodnotit jako žádost o prominutí zmeškání lhůty (úkonu) a stavební úřady obou stupňů v tomto směru postupovaly správně a v souladu se zákonem. Žalobci totiž nežádají o prominutí zmeškání úkonu, ale informují o tom, že své odvolání doplní ve lhůtě, kterou si sami stanovili, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne skončení nouzového stavu. Jejich argumentace spočívá v tom, že si potřebují obstarat právní pomoc pro sepsání odvolání.
37. Následně ale na výzvu stavebního úřadu prvního stupně reagují v jím stanovené lhůtě a své odvolání doplňují poměrně obsírně – na cca 6 stranách textu.
38. Stavebníci ve svém vyjádření správně poukázali na skutečnost, že nouzový stav, kterého se žalobci dovolávali jako překážky pro řádný sepsání odvolání, respektive jeho odůvodnění, byl ukončen dne 11. 4. 2021 (s tímto tvrzením se ztotožňují i žalobci, jak plyne z jejich repliky). Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno až dne 3. 6. 2021, kdy dokonce až dne 11. 5. 2021 byli žalobci ještě vyzváni k možnosti seznámit se s obsahem spisu před vydáním rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.
39. Pro případnou aplikaci § 41 odst. 2 správního řádu se tak nabízelo, aby žalobci ve lhůtě tam stanovené, tj. ve lhůtě 15 dnů od odpadnutí překážky, požádali o prominutí zmeškání lhůty a společně s touto žádostí učinili patřičný úkon – doplnili odvolání. Pokud byl tedy nouzový stav ukončen dne 11. 4. 2021, poslední den oné patnáctidenní lhůty připadal na 26. 4. 2021. Žalobci však již následně neučinili ničeho. Tvrzení, že byli překvapeni vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, neboť čekali na rozhodnutí o jejich „žádosti“ ve smyslu § 41 odst. 2 správního řádu, krajský soud nepřisvědčil, neboť jim byla dne 11. 5. 2021 zaslána výzva k seznámení se s obsahem spisu před vydáním rozhodnutí ve věci samé, této možnosti rovněž nevyužili. Dále je nutno poznamenat, že

- žalobci tvrzená lhůta – 30 dnů po dni končení nouzového stavu, uplynula právě dne 11. 5. 2021, aniž by žalobci žalovanému (či stavebnímu úřadu prvního stupně) zaslali další své podání.
40. Žalovaný pak správně poznamenal, že žalobci žádný úkon de facto nezmeškali, nebyl tedy důvod jejich tvrzení posuzovat jako žádost o prominutí zmeškání úkonu. Žalobci podali ve lhůtě stanovené zákonem písemné blanketní odvolání, které dále na výzvu doplnili. Veškerou korespondenci zasílali prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, ke kterému se tak dostavovali a podání zasílali.
41. Žalobci měli kontakt na právní pomoc – svého advokáta, který je zastupuje i nyní v řízení před soudem, kterému v průběhu stavebního (společného) řízení udělili plnou moc za účelem nahlížení do spisu, konkrétně dne 8. 6. 2020. Do spisu zástupce nahlížel dne 8. 6. 2020, dne 21. 9. 2020 a i po vydání Společného povolení, konkrétně dne 21. 12. 2020. Žalobci tak na uvedenou právní pomoc měli zcela jistě kontakt, nic jim nebránilo s tímto zástupcem komunikovat stejně jako se stavebním úřadem v době nouzového stavu – tedy prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Nadto je nutno poznamenat, že posledně zástupce žalobců nahlížel do spisu již za vyhlášeného nouzového stavu (v trvání od 5. 10. 2021 do 14. 2. 2021), konkrétně tedy dne 21. 12. 2020 - po vydání Společného povolení. Jeho obsah tedy znal, a pokud by dostal zmocnění a pokyn od žalobců, mohl sepsat jejich odvolání.
42. Ohledně vyhlášení a trvání nouzového stavu se výše uvedená data shodují s tvrzeními Stavebníků i s tvrzeními žalobců v jejich podáních činěných ve vztahu k soudu, nadto jsou tato data dohledatelná na <https://www.vlada.cz/cz/media-centrum/aktualne/vyhlaseni-nouzoveho-stavu-180234/>.
43. Zároveň je nutné poznamenat, že na výše uvedených závěrech nic nemění ani žalobci odkazované Stanovisko Ministerstva vnitra ČR k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy v době trvání nouzového stavu. Na uvedené stanovisko žalobci upozorňovali stavební úřady obou stupňů. Toto rovněž souvisí s aplikací § 41 odst. 2 správního řádu, který však v nyní posuzované věci, jak již bylo uvedeno výše, nebyl na místě.
44. Krajský soud proto neshledal procesní vady v postupu stavebních úřadů obou stupňů, pokud tyto neposuzovaly text žalobců v jejich podáních ze dne 28. 12. 2020 a ze dne 18. 1. 2021 jako žádost o prominutí zmeškání úkonu ve smyslu § 41 odst. 2 správního řádu, neboť tomu, že by šlo o takový úkon tehdy, ale ani nyní, nic nenasvědčovalo a nenasvědčuje.
45. Spíše nad rámec výše uvedeného krajský soud poznamenává, že dosud žalobci neuvedli - ač tak mohli učinit v žalobě - jaké další odvolací námitky chtěli ve lhůtě 30 dnů po skončení nouzového stavu doplnit a z jakých další důvodů je dle jejich názoru Společné povolení nezákonné či věcně nesprávné.
46. S ohledem na vše výše uvedené nezbývá než konstatovat, že tato žalobní námitka žalobců je zcela nedůvodná.
47. **Pokud jde o druhý žalobní bod**, v tomto se žalobci dovolávali nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stavebních úřadů obou stupňů, neboť tyto se dle jejich názoru vůbec nevypořádaly s občanskoprávními námitkami vznesenými žalobci v průběhu stavebního (společného) řízení a v odvolacích námitkách, respektive se s nimi nevypořádaly ve smyslu § 1013 o. z.

48. Žalobci tedy tvrdí, že jimi vznesené občanskoprávní námitky byly vypořádány pouze z hlediska veřejného práva – tedy s ohledem na požadavky stanovené stavebním zákonem a jeho prováděcími právními předpisy, nikoli však již stran požadavků plynoucích z § 1013 o. z.
49. Pokud jde nejprve obecně o onu nepřezkoumatelnost, podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné takové rozhodnutí, v němž absentují úvahy správního orgánu, na základě kterých správní orgán dospěl k závěru, který je v rozhodnutí vysloven. Pod nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se podřazuje nedostatek důvodů skutkových. Jedná se zpravidla o případy, kdy je rozhodnutí opřeno o důvody a skutečnosti v řízení nezjištěné nebo nedostatečně zjištěné nebo zjištěné v rozporu se zákonem. Lze rovněž konstatovat, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze vůbec rozhodnutí meritorně přezkoumat. Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.
50. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo takovými vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný s odkazem na obsah správního spisu vylíčil konkrétní skutkové okolnosti dané věci, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení (ne)důvodnosti všech odvolacích námitek, a vyslovil závěry, ke kterým na základě svých úvah dospěl (obdobný závěr platí pro Společné povolení stavebního úřadu prvního stupně).
51. Stavební úřady se dle slov žalobců nevypořádaly s jimi uplatněnými námitkami z hlediska, kterého se žalobci dovolávají (tedy ve smyslu § 1013 o. z.), žalobci tak ani netvrdí, že by se s jejich občanskoprávními námitkami stavební úřady nevypořádaly vůbec, což by mohlo vést k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stavebních úřadů obou stupňů.
52. Pokud jde o ono vypořádání občanskoprávních námitek, obecně platí, že i těmito námitkami účastníků (zpravidla sousedů) se musí stavební úřad zabývat a posoudit je podle veřejnoprávních předpisů (výjimkou jsou námitky týkající se existence nebo rozsahu vlastnických práv a věcných práv). K výše uvedenému srov. usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 9. 11. 2011, č. j. Konf 63/2011 – 5.
53. Pokud jde o komplexní náhled na věc, platí, že občanskoprávní námitky je možné vypořádat tak, že tyto stavební úřad zamítne jako opožděné (k tomu srov. např. § 89, § 112 nebo § 114 a další stavebního zákona), nebo ohledně těch, které se týkají existence či rozsahu vlastnických či jiných věcných práv, stavební úřad účastníka vyzve, aby se obrátil na civilní soud, a své řízení přeruší, anebo je věcně projedná a vypořádá.
54. V posledním, výše nastíněném případě se potom nabízí otázka, v jakém rozsahu a podle jakých předpisů tyto námitky vypořádat – sem směřuje právě druhá žalobní námitka žalobců. V judikatuře správních soudů, zejména pak Nejvyššího správního soudu, převažuje názor, že tyto soukromoprávní námitky stavební úřad vypořádá, avšak učiní tak s ohledem na dikci § 20 - § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a s tím související judikaturu ohledně tzv. pohody bydlení (nově byl tento termín nahrazen termínem „kvalita prostředí“). Ojedinele se však objevují i názory, že tyto námitky mají být vypořádány rovněž ve smyslu § 1013 o. z. (pokud jsou v námitkách tvrzeny budoucí imise související

se záměrem) – k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 – 36, a ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019 -37.

55. Krajský soud se na tomto místě nechce vyjadřovat k tomu, který z výše uvedených postupů je správnější (nadto za situace, kdy se v judikatuře objevují obě názorové varianty), je však nutné podotknout, že judikatura Nejvyššího správního soudu, byť v marginálnějším měřítku, připouští, že je povinností stavebních úřadů zabývat se soukromoprávními námitkami i z pohledu § 1013 o. z. Krajský soud se tak k druhému žalobnímu bodu bude dále zabývat otázkou, zda takovému vypořádání, tedy vypořádání občanskoprávních námitk žalců - týkajících se tzv. budoucích imisí souvisejících se záměrem – bylo dáno zadost ve smyslu § 1013 o. z.
56. Klíčové námitky žalobců motivující jejich odpor proti povolení záměru Stavebníků (žalobní bod č. 2) představují negativní vlivy spojené s realizací záměru. Konkrétně jde o námitky č. 1 a 4 (takto byly číslovány v průběhu stavebního řízení a poté v odvolání). Námitka č. 1 se potom skládala ze tří dílčích tvrzení.
57. Žalobci v odvolací námitce č. 1 namítali, že stavba zpevněné plochy – příjezdová komunikace, která je součástí záměru a je navržena ve vzdálenosti 0,92 m (ve vzdálenosti menší než 2 m) od společné hranice mezi pozemky žalobců a Stavebníků, znamená rozpor této části stavby s požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb. Takto realizovanou stavbou totiž dojde k zásadnímu narušení kvality bydlení a prostředí. Dále uvedli, že dešťové vody z pozemku Stavebníků v současné době stékají na pozemky ve vlastnictví žalobců, dojde tak k dalšímu jejich podmačení stékáním vod ze zpevněné plochy. V neposlední řadě uvedli, že provozem po oné zamýšlené zpevněné ploše může dojít k narušení základových konstrukcí oplocení na hranici mezi pozemky žalobců a Stavebníků.
58. Odvolací námitka pod původním označením č. 4 poukazovala na zastínění pozemku žalobců od (zamýšlené) stavby garáže Stavebníků. Všechny uvedené vlivy žalobci považují za imise. Jejich regulací se zabývá zejména občanské právo, konkrétně již několikrát výše zmiňovaný § 1013 o. z., upravující tzv. sousedská práva. Jak již bylo uvedeno, jde tedy o námitky převážně soukromoprávní povahy, nicméně stavební zákon ukládá stavebnímu úřadu, aby se i s tímto typem výhrad proti stavebnímu záměru vypořádal (v podrobnostech srov. SPÁČIL, J. Projednávání námitk účastníků územního nebo stavebního řízení, týkajících se budoucích imisí, podle nového stavebního zákona. Právní rozhledy 9/2010, s. 305; ČERNÍN, K. Účinná soudní obrana proti vzniku stavby. Bulletin advokacie 5/2017, s. 36).
59. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019 -37, potom plyne, že správný postup by měl být takový, že stavební úřad nejprve občanskoprávní námitku, na jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, posoudí z hlediska veřejného práva, tj. „na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem“ (§ 89 odst. 6 věta první a § 114 odst. 3 věta první stavebního zákona). Pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil umístění stavby do území nebo jejímu povolení, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námitky úsudek, aby mohl rozhodnout ve věci samé (§ 89 odst. 6 věta druhá a § 114 odst. 3 věta druhá stavebního zákona, v posuzovaném případě § 94n odst. 3 a 4 stavebního zákona). Stavební zákon neuvádí, podle jakých dalších kritérií si má stavební úřad svůj úsudek učinit, nicméně je nasnadě a

vyplývá to i z výše uváděné odborné literatury, že stavební úřad musí zahrnout do své úvahy i soukromoprávní hlediska. V první řadě se nabízí aplikovat analogicky výše citovaný § 1013 o. z., byť ten striktně vzato dopadá jen na imise již existující (tj. reálně působící), nikoliv na emise budoucí (tj. jen předpokládané). Úkolem stavebního úřadu tudíž je, jakkoliv se jedná o orgán státní správy, a nikoliv obecný soud, aby na základě námítky uplatněné v řízení o umístění či povolení stavby posoudil, zda stavebník nehodlá přivádět imise přímo na pozemek jiného vlastníka (tzv. přímé imise), což § 1013 odst. 1 o. z., výslovně zapovídá. Zejména pak musí zvážit, zda nehrozí, že imise budou na pozemek jiného vlastníka vnikat samovolně (tzv. nepřímé imise) v míře nepřiměřené místním poměrům, přičemž budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku. Stavbu, která by měla takto intenzivní negativní účinky na okolí, by stavební úřad do území neměl vpustit nebo by měl ke snížení těchto dopadů stanovit omezující podmínky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, č. 850/2006 Sb. NSS.).

60. Žalovaný v napadeném odvolacím rozhodnutí ohledně námítek týkajících se imisí odkázal na str. 7 - 10 svého žalobou napadeného rozhodnutí, kde se těmito otázkám podrobně věnoval. Zde sice nerozlišil zřetelně jednotlivá hlediska, na jejichž základě uplatněné námítky posuzoval, to mu však nelze vytýkat. Kritéria pro úsudek stavebního úřadu o občanskoprávní (soukromoprávní) námitce v praxi do značné míry splývají s posuzováním zachování kvality prostředí (dříve „pohody bydlení“) podle § 20 a § 25 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 1/2007 - 104 ze dne 25. 7. 2007 nebo č. j. 8 As 27/2012 - 113 ze dne 1. 11. 2012, č. 2776/2013 Sb. NSS). Povinnost zachovat kvalitu prostředí je sice veřejnoprávní požadavek zahrnující celé okolí stavby a projevující se zejména v odstupech od okolních staveb, jejichž dodržení musí stavební úřad hodnotit z moci úřední (tedy i bez námítky účastníka řízení), zatímco možný negativní vliv stavebního záměru na způsob užívání konkrétní sousední nemovitosti zkoumá stavební úřad pouze na základě občanskoprávní námítky dotčeného vlastníka, nicméně i tak je zjevné, že veřejnoprávní a soukromoprávní hlediska při posuzování budoucích stavebních záměrů se do jisté míry překrývají. Nelze tedy požadovat po stavebních úřadech, aby je striktně odlišovaly. Podstatné je, zda se s nimi k námitce účastníka věcně vypořádají, což se v daném případě stalo (k tomu opakovaně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019 -37).
61. Z hlediska veřejnoprávního poukázal žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí na to, že umístěním zpevněné plochy v blízkosti menší než 2 m od severozápadní hranice pozemku ve vlastnictví Stavebníků nedojde k porušení § 25 odst. 5 a 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., a to z toho důvodu, že tato ustanovení se týkají umístování rodinných domů, garáží a dalších staveb a zařízení souvisejících s užíváním rodinného domu. Pokud by zákonodárce zamýšlel toto ustanovení na všechny stavby, nepoužil by termín „rodinný dům“ a výčet neuzavřel spojením „zařízení související s bydlením“. Takový závěr je nadto logický, neboť některé stavby se umísťují až na samotné hranici pozemku (typicky oplocení) a některé by také v praxi umístit 2 m od hranice nešly (stavby různých připojení na dopravní nebo technickou infrastrukturu).
62. Z hlediska soukromoprávního žalovaný uvedl, že v předmětném území (ověřeno na Mapy Google a Mapy.cz) je nadto běžné umístování jednotlivých staveb až na společných

hranicích jednotlivých pozemků, k čemuž lze konstatovat, že i na pozemku žalobců se nachází stavba a zpevněné plochy umístěné až u samé hranice se sousedními pozemky. V daném případě tak není na místě požadovat po Stavebnících umístění stavby zpevněné plochy ve vzdálenosti minimálně 2 m od hranice pozemků.

63. Pokud jde o zatížení zpevněné plochy realizací dopravy po ní směrem k zamýšlené garáži, odkázal žalovaný na Společné povolení a tam uvedenou argumentaci. S ohledem na velikost garáže a dopravní prostředky, které v ní mají být umístěny, dospěl k závěru o tom, že je vyloučeno, aby došlo k narušení kvality prostředí v důsledku „provozu“ po zpevněné ploše.
64. Dále žalovaný uvedl (ve vztahu k soukromoprávnímu hodnocení místních poměrů stran realizace záměru zpevněné plochy a garáže), že pozemek žalobců v daném místě je užíván mj. pro podnikatelské účely, a to pro provádění živnosti v oboru opravárenství, a na tomto pozemku se nachází stavba autodílny, která slouží k opravě strojů, dopravních prostředků a nákladních aut. Účinky takového užívání pozemku žalobců, nevyhnutelně spojené s určitými imisemi hluku, prachu, otřesů apod. tedy již podle názoru žalovaného do určité míry snižují kvalitu prostředí v předmětné lokalitě, respektive imise z běžného provozu vozidel pohybujících se po předmětné zpevněné ploše pro účely užívání přilehlého rodinného domu. Zpevněnou plochou Stavebníků tak zcela jistě nedojde k zásadnímu narušení těchto zavedených místních poměrů (strana 8 žalobou napadeného rozhodnutí).
65. Pokud jde o žalobci namítané zatékání srážkových vod ze záměru směrem k jejich pozemku a zejména plotu na společné hranici, který může být takto podmačen, žalovaný odkázal na argumentaci stavebního úřadu prvního stupně v tomto směru a tuto doplnil. Uvedl, že projektant v projektové dokumentaci navrhl řešení, dle kterého zpevněná plocha ze zámkové dlažby je navržena k provedení ve spádu pod úhlem 1° a to směrem do středu pozemku ve vlastnictví Stavebníků, tedy směrem od společné hranice mezi pozemky žalobců a Stavebníků. Dále je ve Společném povolení zakotvena závazná podmínka č. 8, že i navržená zpevněná plocha ze zatravněvacích tvárnic sloužící jako příjezdová komunikace, bude provedena ve spádu 1° směrem do středu pozemku Stavebníků, aby nedocházelo k odtoku dešťových vod z těchto zpevněných ploch na sousední pozemky. V této souvislosti žalovaný (z hlediska soukromoprávního) uvedl, že je tudíž vyloučeno vnikání jakýchkoli imisí srážkových vod na pozemky žalobců.
66. Konečně ve vztahu k poslední odvolací námitce, původně označené jako námitka č. 4, týkající se nadměrného zastínění pozemku žalobců v důsledku stavby garáže na pozemku Stavebníků, žalovaný rovněž odkázal na argumentaci stavebního úřadu prvního stupně ve Společném povolení a tuto dále doplnil svou vlastní.
67. Uvedl, že na posouzení míry zastínění šlo nazírat dvěma způsoby. V případě prvního z nich by tato míra nebyla nikterak posuzována – nebyl by pro to relevantní důvod - a to za situace, kdyby pozemky žalobců v daném místě nebyly hodnoceny jako pozemky v okolí obytných budov určených k rekreaci jejich obyvatel. Druhou z variant bylo posuzovat pozemky žalobců uvedeným způsobem a pro tento (pro žalobce výhodnější) případ byla tato námitka vypořádána. Žalovaný uvedl, že vzhledem k umístění navrhovaných staveb Stavebníků dojde k mírnému zastínění v dopoledních hodinách. Od cca 12 hodin již navrhované stavby nebudou vrhat na pozemky žalobců žádný stín. Tím bude splněna podmínka ČSN 73 4301 odst. 3, 4, a 5 o oslunění okolních pozemků

určených k rekreaci, kdy tyto pozemky mají mít alespoň polovinu plochy osluněnou nejméně 3 hodiny dne 1. března. Stavba garáže tak bude zastiňovat pozemek žalobců v dopoledních hodinách, přičemž v ostatních částech dne jej zastiňovat nemůže, neboť poloha slunce vůči stavbám v tento čas nebude mít za následek vrhání stínu západním směrem (směrem k pozemku žalobců). Pro doplnění žalovaný uvedl, že norma ČSN, která stanovuje požadavky na oslunění, není závazná, neboť jí závazný charakter nebyl prostřednictvím vyhlášek č. 501/2006 Sb. a č. 268/2009 Sb. propůjčen (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2010, č. j. 2 As 69/2010-122, bod č. 49).

68. Stran soukromoprávního náhledu na danou problematiku žalovaný uvedl, že vzhledem k výše uvedené – marginální – míře zastínění pozemku žalobců v dopoledních hodinách nelze ani z občanskoprávního hlediska takové zastínění považovat za nepřiměřenou imisi, jenž by měla vést k zamítnutí žádosti stavebníků (viz str. 10 žalovaného rozhodnutí, konkrétně odstavec č. 5).
69. Krajský soud nemá těmto úvahám co vytknout. Jak uvedl i Nejvyšší správní soud (viz jeho rozsudek ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019 – 37), součástí každého urbanizovaného prostředí jsou určité typické rušivé vlivy, které tím či oním způsobem znesnadňují žití v něm, a zároveň spoluvytvářejí ony „místní poměry“, o nichž hovoří § 1013 o. z. Jiné činnosti proto budou přípustné v lázeňské či rekreační lokalitě a jiné v běžně zatížené městské či venkovské zástavbě, byť by třeba šlo v obou případech o zástavbu obytnou (obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2015 sp. zn. 22 Cdo 3940/2014). Stavební záměr lze hodnotit jako nepřiměřený místním poměrům tehdy, jestliže se jeho očekávané negativní vlivy na okolí mají vymykat ustáleným poměrům buď svou intenzitou, nebo druhově. Zatímco pro městské prostředí jsou typické imise z automobilové dopravy a v průmyslových čtvrtích k nim přibývají exhalace z tovární výroby, venkovské prostředí je charakteristické imisemi ze zemědělské produkce. Se záměrem Stavebníků nejsou druhově ani svou intenzitou spojeny negativní vlivy, které by nad míru přiměřenou místním poměrům zasahovaly do práv žalobců, jak plyne zejména z rozhodnutí žalovaného.
70. Nad rámec výše uvedeného je třeba dodat, že stavební úřad prvního stupně se spíše držel při vypořádávání námitek žalobců ve veřejném právu – odkazem na stavební zákon a s ním související podzákonné právní předpisy, to vše ale v návaznosti na obsah námitek žalobců vznesených v průběhu stavebního (společného) řízení. Byli to právě žalobci, kteří rozporovali záměr odkazy na konkrétní normy ČSN, se kterými nemá být zcela v souladu. Obdobně plyne z jejich odvolání, i přesto však žalovaný jejich námitky vypořádal nadstandardně i optikou dikce § 1013 o. z.
71. Pokud by se přese všechny předpoklady projevovaly v budoucnu dopady užívání Stavby na okolí jako mimořádně obtěžující, mají žalobci, resp. sousedé, stále obecnou možnost bránit se proti tomu občanskoprávní žalobou; pro tyto případy tedy nemají uzavřenou cestu k účinné soudní obraně.

VII. Závěr a náklady řízení

72. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

73. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činností vznikly.
74. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s., jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. ledna 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu